GS 89

Tre nya och wackra

Sjömanswisor

Den Första:

Och Far min, salig, han war en skeppare,
han, han, etc. etc.

Den Andra:

När öfwer hafwet stormen flyger, etc. etc.

Den Tredje:

Så drag du hän min unga sånggudinna, etc. etc.

Stockholm, W. Löfwing, Södermalmstorg, N:o 4.

1848

Den Förſta:

1.

Och Far min, ſalig, han war en ſkeppare han, han,
Han war, beſitta, den axelbredaſte man, man.
Han gick i tröja, och kalfſkinshandſkar han hade,
Och ganſka ofta han wid mitt öra dem lade.

2.

Jag war då poſke och lätt Matros uppå ſkutan,
Utkik på toppen likſom paß-opp i kajutan.
Jag ſof på däcket, och ankartåget war kojen,
Och focket täcket, och hufwudgärd ankarbojen.

3.

Till ſjös får man juſt ej wara klen, då det gäller,
Och far min war juſt ej bland de blöta han heller.
Då ſtormen hwen, ſå det bläſte twärs genom kroppen,
Då föll det gubben juſt in att ſe mig på toppen.

4.

På gubbens lynne ward: man juſt aldrig bedragen.
I ſoluppgången jag tog mitt märke för dagen:
Då jag i trappan och kajuts-dörrn hörde ſmällen,
Då war jag ſäker, att daggen föll innan qwällen.

5.

Wen bläſte winden, ſå ſkummet yrde kring bogen,
Och wågen plöjdes likſom en fära för plogen

Då tog han snuggan, och helt förnöjsam till sinnes
Han satt och talte rätt mången strof som jag minnes.

6.

"En Sjöman, pojke! bör wara qwick uppå wägen,
Som en aborre, och som en sparf opp i tågen;
Qwicktänkt och snarwänd, ty annars går han och wankar,
En redlös skuta förutan roder och ankar."

7.

"Sin egen kraft bör man ta ombord uppå skutan;
Skrik ej på hjelp, då du kan dig hjelpa förutan.
Lit ej på andra, ty huru usel och lumpen
Är ej den skutan, som jemt skall lättas med pumpen!"

8.

"War oförfärad, se faran stinnt uti synen,
Då hafwets herre drar barskt ihop ögonbrynen.
War jemt beredd till att möta döden och domen,
Ty båda komma helt oförtänkt liksom bommen."

9.

Så talte gubben — och detta war bland det sista,
Hans lefnads-ankar, hur starkt det war, måste brista;
Af döden lät han sig in i hamnen bogsera,
Och skutan fick jag i arf af honom, m. m.

10.

Men sjömans-yrket det fick i botten jag lära,
Och främst af allt lära weta hut och se'n manöwrera.
Och säkert är, att jag än i dag derförutan
Ännu ej warit min egen Herre på skutan.

1.

När öfwer hafwet stormen flyger,
Och wi för underseglen gå,
Då i toppseglens rundning smyger
En lindrig bris från himlen blå,
Då minns jag nog hur ödet kastar,
Rätt ofta hoppets segel back,
Och oemotståndligt tanken hastar,
Till henne, och jag suckar ack!

2.

Men ack! hur trolöst wind sig skrotar,
Rätt åt det streck wi ämna gå,
Och bidewind dickt an wi skotar,
Och preßa för att hamnen nå.
På drillen och kompaßen hwilar,
Min fällan aldrig störda blick,
Jag suckar blott, men tanken ilar
Till henne, som mitt hjerta fick.

3.

Men ack! hur härligt winden rymmer,
Då braßa fyrkant upp hwar man,
Läseglens maßa himlen skymmer,
Stolt rullar skeppet af och an.
Hwad det är ljuft att framåt gunga,
Från afdrift fri på böljans famn,
Förtjusande jag börjar sjunga,
Wid tanken på den huldas namn.

4.

När öfwer hafwet stormen ryter,
Och blixten ljungar genom skyn,

När skeppet emot wågen bryter,
Så skummet yr mot himlens bryn,
Då widgas hjertat, blodet flyter,
Så stormande lik hafwets sjö,
Med ingen jag min lott då byter,
På sjön jag lefwa will och dö.

Den Tredje:

1.

Så drag du hän, min unga sånggudinna,
Att modigt swäfwa öfwer hafwets wåg,
Och som hwar ädel sjömans ledarinna
Med andakt elda du hans hjertas låg;

2.

Och när på däck i morgonrodnans strålar
Han lyssnar glad till wågens silfwerljud,
När solens guld i flammor hafwet målar,
Då hwiska du: att stor är Herran Gud!

3.

När sig kring hafwet breder qwällens slöja,
Och han i natten för kompaßen står,
Må du hans blick mot himladomen höja,
Då du om stjernors prakt din harpa slår.

4.

När i sin hytt han måste ensam waka,
Han på sitt sjökort forskar efter strand,
Och tänker wemodsfull på barn och maka,
På wänners kretS i fjerran fosterland;

5.

Tag sångmö slöjan af — träd honom nära,
Och le då ljuft med milda anletsdrag,
Och haf fram bilderna utaf hans kära,
Och lyssna till hans hjertas warma slag!

6.

Ledsaga honom när som dagen flammar,
Och guld och purpur öfwer hafwet strör,
Ledsaga honom när kring skeppens stammar
Ler månljus natt och sig ej windflägt rör.

7.

Legsaga honom långt från hemmets stränder,
Till Otaheitis sköna paradis,
Till Perus strand, till Javas rika länder,
Till Nova Zemblas fjäll af ewig is! —

8.

Och när med honom storm och böljor strida,
Och sista plankan höljs af hwirflars brus,
War då — Nautilia wid hans sida,
Och tänd i hjertat Tron med himmelskt ljus!!

Stockholm, tryckt hos Lundberg et Comp. 1848.